

EROS COP

Casa

Colecție coordonată de
Virginia Lupulescu

EROSOP

Emma Becker

Casa

Traducere din limba franceză de
Claudiu Constantinescu

*Pentru Louis Joseph Thornton,
soț și tată admirabil.
Pentru Désirée.
Și pentru ele, pentru noi toate.*

„Această fantă, această cicatrice
prelungă ce nu se poate desface
decât într-un zâmbet monstruos
și nesfârșit. Întunecat. Amețitor.
Un zâmbet fără dinți. Ciudat de
lasciv. Poate că nimic altceva nu
există la capătul zbaterilor noastre
și ca unic răspuns decât irepresi-
bila ilaritate mută a acestui ori-
ficiu mângos.“

Louis CALAFERTE, *Septentrion*

Capitolul 1

Vous qui passez sans me voir,
Jean Sablon¹

Ieri, cu fiul meu care-și golește metodic dulapul de haine în vreme ce eu îi fac patul. Caut o pătură suficient de mare cât să-i acopere salteaua — iar în comoda de pe hol, prima care îmi sare în ochi e cuvertura de trei metri pe trei, pe care am cumpărat-o când s-a închis Casa. Așteaptă acolo de cinci luni, împăturită neglijent și nespălată.

„Mă ajuți să pun cuvertura asta?” îmi zice Inge din pragul Camerei Roșii. E abia scoasă din mașina de uscat rufe, se simte caldă în mâini și aproape vie, eu însămi am băgat-o la spălat fiindcă un client vărsase pe ea niște ulei, iar acum Inge și cu mine, fiecare de câte o parte a patului

urias, ne străduim să-i netezim cutele cu palmele. Discutăm — despre ce anume? N-am cum să-mi amintesc. Dar sunt binedispusă, am un ușor avans față de grafic și oricum treaba e aproape gata. Inge trage perdelele de organza ca să aerisească, lumina de afară e o adevărată splendoare de sfârșit de vară, necolorată încă în portocaliu, și de o strălucire aproape supranaturală. „Cobor, pe curând”, îi spun lui Inge punându-mi pardesiul negru; Inge îmi răspunde cântând, cum îi e obiceiul, iar ușa se închide pe palierul unde încă mai plutește, discret, mirosul de detergent și de trupuri goale.

Exact mirosul ăla a rămas impregnat în cuvertură, minunăția asta pe care am luat-o pe cinci euro, o nimica toată, când Casa trebuia să se închidă și șefa a hotărât să ne vândă nouă totul pe câțiva bănuți, până să vină administratorii celorlalte bordeluri să ne ia lucrurile la scotocit.

Am dus-o acasă ca pe un câțel abandonat pe autostradă și multă vreme am pretins că n-o pot spăla fiindcă mașina mea e prea mică. Refuzul meu nu ținea însă decât de spaima că voi pierde pentru totdeauna acel miros. Fără el, n-ar mai rămâne decât o bucată de stofă de un gust îndoielnic, mult prea mare pentru mobilele mele, un morman de cârpă care ocupa locul degeaba, dar de care nu mă puteam descotorosi. Și iat-o acum, cu marea sa cută de pe mijloc care, nefiind potrivită perfect, face ca patul meu să pară cumva șui. Cu Micuțul ocupat să-și golească dulapul, mă arunc în faldurile ei încă mirositoare, cu capul învârtindu-mi-se ca un titirez printre atâtea amintiri colorate. Simt efluviile detergentului, bineînțeles, și cred că aș mai putea găsi acea marcă, dacă aș avea timpul, energia și lipsa de scrupule necesare pentru a impune familiei mele izul familiar al bordelului în care am lucrat doi ani. Cum să aduci însă acasă damful ăla acru de bărbați asudați și de fete care se zvârcolesc sub ei gemând, plus sudoarea, saliva și toate celelalte zemuri omeștești care s-au uscat în fibrele țesăturii, laolaltă cu nota grețoasă, uneori insuportabilă, a săpunului de casă pe care-l foloseau tipii la baie? Chiar dacă n-o spălam, intrată în contact cu aerul din cameră, avea să capete până la urmă mirosul Micuțului, fantomele Casei (inclusiv a mea) aveau

¹ Aluzie la melodia lui Charles Trenet și Raoul Breton (versurile), Johnny Hess și Paul Misraki (muzica), scrisă pentru cântărețul Jean Sablon, care a înregistrat-o în 1936. (N.t.)

să se evapore, iar eu, de la o zi la alta, aveam să captez niște emisii tot mai slabe, până când cei trei metri pe trei de țesătură brodată aveau să devină o canava imaculată, mirosind a scutece și a piele curată de bebeluș.

Ar trebui să păstrez această cuvertură ca pe-o carte medievală și s-o desfac numai cu extremă rețineră și doar în condiții optime, fără prea multă lumină sau prea multe mișcări. Aducând-o la mine acasă, aveam vaga convingere că n-o să se închidă Casa, că ceva sau cineva ne va salva în ultima clipă, că vor mai fi și alte lucruri de urât sau de iubit — și că, chiar dacă ea, Casa, ar dispărea, avea să renască neapărat în altă parte. Cu toate lucrurile pe care le cărasem în apartament — patul din Camera Albă, oglinzile, noptiera, măsuța joasă, prosoapele, ventilatorul —, amintirea Casei avea să supraviețuiască, negreșit. Numai că obiectele au un fel atât de grațios, atât de discret de a se adapta...

Când bunică-mea a venit în vizită, m-a întrebat extaziată unde găsim patul acela superb, atât de solid; luată pe nepregătite, i-am zis că la un târg de vechituri din Reinickendorf, deși fiecare părticică din el te ducea cu gândul la un bordel. Cine-și putea dori o oglindă încastrată în tăblia de la căpătâi, încărcată de ornamente romantice, porumbei și jerbe de dafini înfloriți? Însă acolo, în cameră, își pierduse erotismul ridicol, căpătând aspectul umil al unui chilipir nesperat, iar când am declarat că ne costase doar treizeci de euro, bunică-mea a spus încă o dată că, într-adevăr, era un pat nemaipomenit. Dar cum îl transportaserăm până aici?

„Oh, a fost chinul naibii”, m-am auzit eu zicând. Ploua în ziua aceea, iar noi ne-am trezit la șapte dimineața ca să ne ducem să închiriem o camionetă din celălalt capăt al Berlinului, fiindcă mă lăcomisem și, în afară de pat, trebuia să mai încărcăm patru oglinzi, două mese și o mulțime de rahaturi la care nici nu m-aș fi uitat dacă nu le-aș fi cunoscut în casa aceea. Am parcat chiar în fața porții pe care intrau și ieșeau câteva dintre colegele mele și o trupă de hamali ruși înarmați cu șurubelnițe și rulete. Era prima oară când vedeam deschisă cu atâta disperare poarta aceea, între cele două tufe sferice. Nu mirosea deloc a mutare, ci a sechestr, portărei și balamuc.

La primul etaj, totul era deja golit. Jutta, trecând pe-acolo, a îmbrățișat încăperea cu o privire lungă și tristă, apoi a oftat: „Ce jaf!” Apoi a plecat pretextând că are o întâlnire, dar eu cred că o durea inima să vadă patul dispărând din cameră. Ne-a luat o oră întregă să-l demontăm, fiindcă era alcătuit din trei părți incredibil de grele, dar nefăcute să fie transportate. Cineva concepușese acel pat ca să rămână pentru totdeauna acolo, să nu fie mutat vreodată. Cadrul era din plăci de lemn masiv, puteai sări pe el cât de tare, că nu se-auzea niciun trosnet, pentru asta și fusese construit, pentru zbucium mare, pentru jocuri violente de șale, pentru nopți de amor, pentru îmbrățișări sălbătice — nu pentru dormit. Pe de altă parte, de-asta se și doarme atât de bine în el. Te afunzi copleșit de vlăguirea tuturor celor care s-au zvârcolit patruzeci de ani acolo. Mă rog, asta doar eu știu. Și îmi ia ceva până să adorm, fiindcă întotdeauna sunt distrasă din propria-mi oboseală de nevoia de-a mă privi în oglindă. Când întorc capul, am mereu impresia c-o să văd, în spatele feselor mele rotunde și obraznice, comoda albă în care Inge își ținea cearșafurile, veioza în formă de stea, tabloul chihlimbariu cu o blondă stând la fereastră, și aproape că aud porcăria aia de muzică din difuzoare, pe care o contram cu playlist-ul din combina mea hi-fi. În ziua aceea am crezut că patul n-o să iasă niciodată din cameră. Că va trebui să-l facem bucăți, ca pe bebelușii care odinioară nu puteau fi născuți fiindcă erau în poziție inversă. Chiar și după ce am scos vreo cincizeci de șuruburi, cadrul a părât când am încercat să-l ridicăm. N-am mai știut ce să facem, așa că am apelat la cei cinci ruși care demontau tot un pat, în altă cameră. Parcă erau ciocli. M-am uitat la parchet, mai deschis la culoare unde fusese patul, gândindu-mă la vremurile când lamelele acelea văzuseră lumina zilei pentru ultima oară: șefa era pe atunci o tinerică, iar trei sferturi dintre fetele care aveau să treacă prin această cameră nici măcar nu se născuseră. Praful data tot de atunci. Totul a fost încărcat în camion, după care am plecat, frânți de oboseală și murdari din cap până-n picioare. A fost ultima dată când am mai privit acea clădire, acele încăperi, acele tufe rotunde de la intrare, acea stradă Wilmersdorf, ultima dată când am mai simțit acel miros.

Brodez mai departe la povestea cu providențialul târg de vechituri, unde două oglinzi care costaseră, noi, patru sute de euro (după cum o dovedește eticheta de pe spate) ne-au fost date la o cincime din preț. Și veioza, prosoapele, bolul ăla pentru chei... Singurul lucru care miroase într-adevăr a bordel e cuvertura pe care o ascund ca pe rochia de mireasă de la o nuntă anulată din motive tragice. N-aș putea spune de ce am cumpărat-o, e foarte departe de preferințele mele obișnuite. Valoarea ei e pur nostalgică. Ține de niște sentimente care par imposibil de justificat — și de aceea scriu această carte.

Nici nu prea am de ales, fiindcă Micuțul tocmai mi-a sărit în brațe, gol-goluț ca după baie, și a udat generos cuvertura — pe care acum trebuie s-o spăl. Întotdeauna te poți baza pe copii dacă e să dai o pagină de care nu te înduri să treci. Despărțirea începe aici.

La fel și cartea mea.

Capitolul 2

Season of the Witch, Donovan

„Nu era voie să treci prin zona unde locuia cucoana cu rochii mari și frumoase. Nimeni nu-i vorbea, nimeni nu-i zicea nici măcar bună ziua. Fiindcă ea îi răpea pe băieței. Avea casa plină. De băieței care nu mai fuseseră văzuți niciodată, care nu vor mai fi văzuți vreodată, fiindcă îi mânca, unul câte unul. Cucoana cu rochii mari și frumoase era o *damă de consumație*.“

Louis CALAFERTE, *Mecanica femeilor*

„Doch die Leute im besetzten Haus riefen: «Ihr kriegt uns hier nicht raus! Das ist unser Haus, Schmeißt doch endlich Schmidt und Press und Mosch aus Kreuzberg raus!»“²

Ton Steine Scherben, *Rauch-Haus-Song*

Când am început să mă gândesc la asta cu adevărat? Am avut destule idei ciudate, dar am senzația că asta a fost mereu în capul meu, chiar dacă nu la modul conștient.

Poate pur și simplu acum douăzeci și cinci de ani, la Nogent, într-un 14 decembrie. Poate un deceniu mai târziu, când în mintea mea fetițele și femeile au început să se deosebească între ele. Poate când am început să citesc. Sau când am înțeles că n-aveam să-l pot păstra pe Joseph și mergeam singură și tristă pe bulevardele berlineze acoperite de chiciură. S-ar putea ca acest roman să înceapă exact în acea noapte: Stéphane, care a venit în vizită și probabil că regretă amarnic, doarme buștean lângă mine și nu doar că mi-a luat toată pătura, dar sforăie înfundat, plin de înțeles. Dacă nu sunt în stare să adorm lângă un bărbat care sforăie — și care sforăie și pentru că nu mai are douăzeci de ani —, înseamnă că iarăși am greșit; că, împotriva oricărui așteptări și în ciuda iubirii pentru Stéphane, ce-mi trebuie mie e un băiat cu sinusuri noi, nefundate — prin extensie, un tip de vârsta mea. S-ar putea oare?

Mai e și Joseph. Joseph — să mă gândesc la numele lui pe întuneric, să-l rostesc pe mutește, ca să simt cum mi se ating buzele, mă umple de o durere căreia nu pot să-i găsec un nume. Și poate că-i mai bine așa. Poate că Joseph n-ar trebui amestecat în acest roman. Plecarea cuiva e un fel de moarte — o moarte după care nu poți să-ți revii, fiindcă gândul că acea persoană e vie și bine-mersi undeva nu prea departe, după ce a hotărât să nu mai existe pentru tine, nu face decât să-ți pună sare pe rană. E o moarte. Și am contribuit la uciderea lui Joseph, așa cum am avut grijă să-i omor, încetul cu încetul, pe toți cei pe care-i iubesc.

Îi înțeleg ura pentru mine; prin comparație cu cea pe care mi-o port eu însămi, pare o vagă antipatie. Am plecat la Berlin fiindcă sunt lașă și nu vedeam cum altfel să-i dau de înțeles că-mi pierdusem orice speranță. Că pentru noi nu mai era nicio speranță. Eram convinsă că acolo, în orașul acela, voi găsi niște oameni aidoma mie. Nu știu dacă mai există pe lume

² „Dar oamenii din casa ocupată strigau: «Nu ne dați voi afară! Asta e casa noastră. Mai bine-i dați odată afară din Kreuzberg pe Schmidt, Press și Mosch!»” (versuri din melodia foarte cunoscută în cercurile de stânga *Rauch-Haus-Song*, a formației antisistem din Berlinul de Vest *Ton Steine Scherben*, lansată în 1971 pe albumul *Keine Macht für Niemand*). (N.t.)

și alții care să-mi semene, dar pe mine strada mă cheamă în continuare cu o voce puternică, folosindu-se de cele mai mici pretexte. De când a plecat Joseph, am senzația că-mi țin respirația când nu sunt pe-afară, când nu mă fățai pe un trotuar. Iar acum, că Stéphane doarme cum nu se poate mai adânc, chiar nu văd ce m-ar împiedica să respir din nou. Așa că mă îmbrac să plec. Când Stéphane nu era încă acolo, muream de singurătate — de cum a venit, mi s-a făcut dor de mine înșami, ca de fiecare dată când cineva, oricine, speră să-i țin companie. De unde și aceste evadări bruște; totul, inclusiv fășăitul șireturilor pe care le leg ținându-mi răsufierea, inclusiv trosnetul genunchilor când mă aplec să-mi iau geanta, pare să fie împotriva mea și în favoarea celui adormit. Slavă Domnului însă, puteai să tragi cu tunul în camera aia, că Stéphane n-ar fi deschis un ochi. Odată închisă ușa, simt acea senzație de libertate furată a celui care se întrebă cum să ajungă acasă după ce a vrăjtit și-a tăvălit o tipă întâlnită într-un bar.

Sunt prinsă așa, între femeie și bărbat, de vreo câțiva ani. Eh, dintotdeauna, de fapt. Niciodată însă n-am simțit acest lucru atât de clar ca la Berlin, în plimbările mele nocturne și solitare pe bulevardele mari, unde e plin de prostituate. Parcă îmi ies în cale, ca prin farmec, oriunde mă duc. Pe la patru după-amiaza strada e pustie, dar de cum dispăre soarele (ultrarapid, cum se întâmplă la Berlin în februarie), trotuarul e invadat cât ai clipi de aceste hoarde de fete cu cizme înalte și borsete prinse în talie. De când trăiesc aici, am impresia că cele pe care le întâlnesc sunt mereu aceleași, iar dacă n-aș fi atât de timidă când e vorba de femei, mi s-ar părea firesc să le salut, ca pe toți vânzătorii din cartier. În timp, poate că ajung să mă creadă un gabor în civil sau o potențială colegă venită să evalueze calitatea condițiilor de lucru. Nu departe e oaza mea de liniște, o bancă plasată ideal sub un lampadar; mă așez acolo prefăcându-mă că citesc sau citind de-adevăratelea, fără a refuza ocheadele care mi se-aruncă printre umbrele acelea ce se întind până lângă a mea.

De fiecare dată mă gândesc: uite niște femei care sunt cu adevărat femei, care nu sunt cu adevărat *decât asta*. Uite niște ființe eminamente

sexuate pe care le poți defini fără echivoc. Dacă ar exista în ele ceva câtuși de puțin ambiguu, duplicitatea aceea ar fi imediat înecată în dezmățul de zorzoane și de feromoni cu care umplu acel colț de trotuar. De la Joseph mi-a rămas această convingere aberantă că o femeie care și-o trage ca un bărbat — adică la fel de dezinvolt — nu poate să fie decât curvă, oricare i-ar fi costumația sau privirile cu care se oferă. Asta arată cât de greu i-a fost lui Joseph să mă definească, în cei trei ani cât am fost împreună, trăind constant între iubirea nebună și ura de nedescris. Chiar dacă între noi a existat o incompatibilitate din start, Joseph a priceput până la urmă (dar nu a și acceptat) că plăcerea de mă abandona și de a explora în pat nu-i era nici pe departe rezervată lui — mai mult decât atât, că nu-l așteptase pe el ca să iasă la lumină. Îmi închipui că a priceput și că dorința mea nu e îndreptată spre un bărbat anume, ci spre întreaga specie masculină, misterioasele pulsiuni care o stărnesc neavând nicio legătură cu extazul cârnii. Mi-am petrecut atâția ani intelectualizând dorința, plăcerea trupescă în general, încât, în ce mă privește, satisfacția aproape că poate fi atinsă fără să scot nicio haină de pe mine. Cum? N-am nici cea mai vagă idee. Probabil că asta e și motivul pentru care am continuat, continui încă, să mi-o trag, imaginându-mi că asta ar fi soluția.

Adevărul e că, după plecarea lui Joseph, orice idee de eliberare fizică s-a evaporat. Nici nu mă mai gândesc — mi se pare cu totul improbabil — că aș putea să am orgasm cu altcineva decât cu el. Plăcerea mea trece prin a celuiilalt, pe care-l privesc etalat sub mine, ținând misterul între coapsele mele și neînțelegând nimic, dar fiind convinsă că, prin călărelele astea în care doar creierul îmi este activ, sunt tot mai aproape de dezlegarea lui. Trupul meu se dedă fără niciun efort acestui dezmăț, dar degeaba mă zbat, degeaba mă arcuiesc în cele mai contorsionate poziții, există în mine o voce calmă, rece, de prădător la pândă, care-mi spune: „S-ar putea să ajungă în curând la orgasm. Dacă-l mângâi așa, o să se-ntâmpale. Dacă încetinești puțin, mai amâni deznodământul, dar uite ce zbărlit îi e părul de pe piept, uite ce piele de găină are pe burtă — gata, își dă drumul. O să-ți privească sânii tresăltând și imaginea asta o va lua cu el când se va prăbuși în abis“.

Iar în spatele acestei voci se ridică alta, indecent de copilăroasă, a părții aceleia din mine care s-a oprit la cincisprezece ani și care se tot miră! Ia te uită, deci tresăltarea sânilor *tăi* îl excită, sâni pe care *tu* îi ai, sâni ăștia micuți pe care întotdeauna i-ai crezut pur decorativi. E vorba de corpul tău, de mirosul tău, de felul în care te miști, de zgomotele pe care le scoți — tu nu ești decât un înveliș, iar acest înveliș îi sugerează încet tot conținutul. Nu e o minune? Tu, un corp? Un corp care excită și produce orgasme?! Fantastic!

După atâția ani în care am desfășurat această activitate, s-ar putea crede că uimirea de la început s-a stins — dar nu. Fiecare bărbat care intră în vorbă cu mine și îmi dă de înțeles mai mult sau mai puțin subtil că ar vrea să împărțim patul mi se pare o ocazie de care trebuie profitat rapid, până nu dispăre. De parcă aș risca să mă trezesc din nou în pielea acelei puștoaice disperate că nu era decât o prietenă cu ochelari pentru băieți. Și mă întreb, de fapt, ce se întâmplă în mintea unei curve, cum îi e construit egoul, stima de sine. Cea pe care o privesc de pe mica mea bancă înghețată e o tinerică blondă, care pufăie dintr-o țigară Vogue, făcându-se încolo și-ncoace pe un petic de trotuar. E echipată ca toate celelalte colege din Berlin, cu niște cizme înalte de scai care lucesc în lumina felinarelor și atrag privirea, nemăsurându-le nimeni să scape. De un alb ireproșabil, cu niște platforme care strigă *De închiriat!* mai abțir decât privirile-i lascive. Băgați în cizme, niște blugi deschiși la culoare, mulați pe niște coapse înduioșătoare de adolescentă, iar în talie o borsetă fluorescentă care-i umflă, cu o ciudată eleganță, vestonul scurt din imitație de blană. În bătaia rece a vântului expune un năsuc rozaluu un pic umed și niște plete de un blond albicios care fâlfăie în urma ei, strălucind în fumul cenușiu al țigării.

Figura pe care o face când dă fumul afară îmi spune că este cu cel puțin cinci ani mai tânără ca mine. Cinci ani! Fata asta abia dacă are douăzeci de ani și totuși ce artă în felul ei de-a se mișca, ce conștiință de sine! Tocurile, în primul rând: nimeni n-ar putea merge pe așa ceva, eu sigur nu, dar la ea par o extensie a gabei la fel de firească precum piciorul gol. Și zgomotul, țcănitul languros al celor zece pași dus-întors care-i

delimitază teritoriul... Ascultându-l, știi că ritmul acela savant nu poate fi produs de o fată care se dătină când calcă, gata să-și sucească gleznele — în spatele acelu sunet e neapărat o femeie, una agresiv de seducătoare, total stăpână pe sine. Apoi hainele, părul, machiajul; ce caricatură seducătoare, Dumnezeule! Cum poate, la vârsta ei, să reunească toate acele artificii, toate acele șmecherii de atras privirile, fără a lăsa impresia unei puștoaice care tocmai a devalizat garderoba maică-sii? Oare ea știe? E posibil să fie conștientă că fiecărui bărbat care trece pe lângă ea îi trezește un gând sexual, involuntar sau nu? Cum o fi să apară așa pe stradă, în mijlocul mașinilor și trecătorilor, reamintind fulgerător, implacabil prevalența dorinței carnale față de toate celelalte?

Și ce-ar zice despre asta Stéphane, în fața căruia nu mai îndrăznesc să port astfel de ținute de când la Paris, cocoțată pe tocurele unor cizme scumpe, m-am întins cât eram de lungă pe o trecere de pietoni? Au urmat vreo cinci secunde interminabile în care Stéphane și câțiva gură-cască, abia abținându-se să nu rădă, au sărit să mă ajute — și nu era niciun chilot care să-i cruțe pe bieții oameni de priveliștea tufei mele îngrozite. Degeaba a trecut timpul, Stéphane și cu mine n-am răs niciodată împreună de faza aia, e un noneveniment care a rămas între noi grav și apăsător, ca un subiect care, abia atins, ar fi fost suficient pentru a declanșa o ceartă. În ce mă privește, n-am încercat s-o fac din motive evidente de cochetărie și mândrie; dar n-am reușit niciodată să-mi dau seama ce-l reține pe Stéphane, poate pur și simplu teama de a mă mâhni dacă-mi amintea de acea seară (fiindcă ce urmas, departe de a compensa căderea, nu fusese decât un șir de refuzuri categorice la toate cluburile de swingeri pe unde aveam să trecem — pe scurt, o lentă și penibilă cădere de pe niște tocure la fel de semețe ca egourile noastre). Sau poate că nu i se păruse deloc amuzant. E o posibilitate care mă cam pune pe gânduri; poate că Stéphane și cu mine nu avem același simț al umorului, ceea ce ar explica omerta aplicată fazei ăleia și multor altora, anodine, din care se vede că nu mă descurc cu lucruri pe care specia femeiască le stăpânește la fel de bine ca respirația. Dacă stau să mă gândesc, ideea de a face haz pe seama acelei faze e la fel de probabilă ca aceea de a râde de un obez care plonjează pe burtă